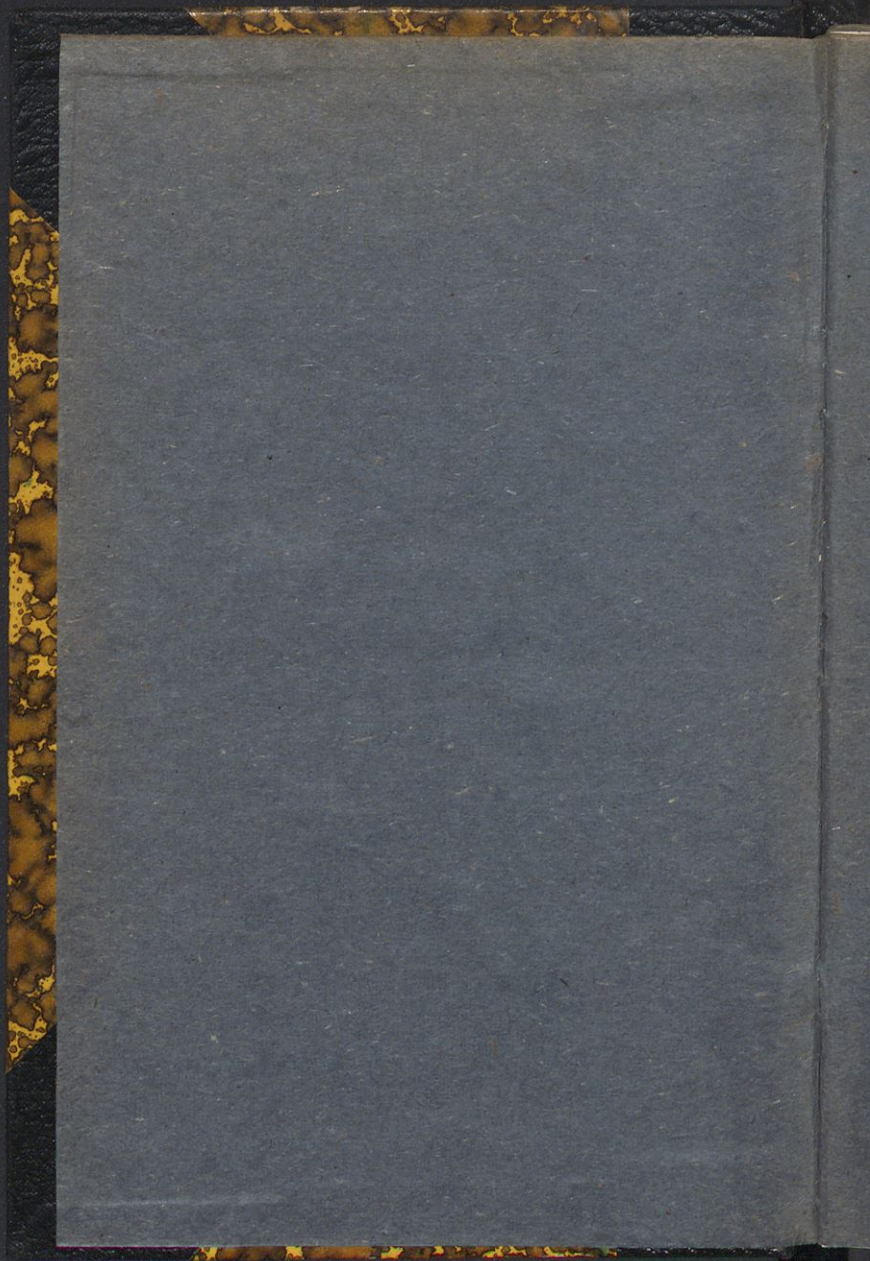

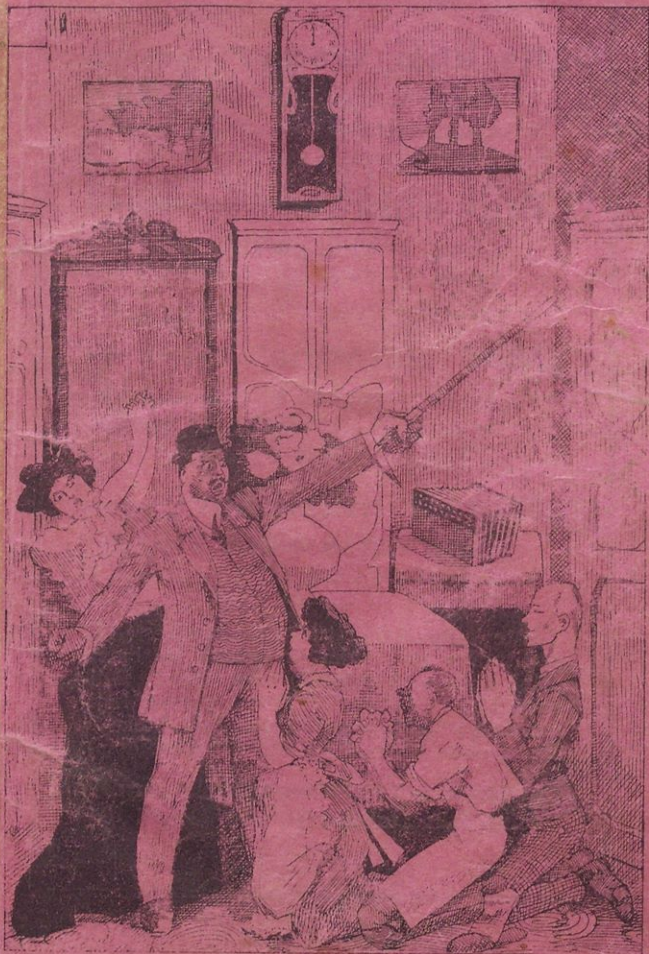
53500

JAKA ŠTOKA.

MUTAST MUZIKANT

BURKA V ENEM DEJANJU.

Burka Četkova
Sobranje št. 43.
JAKA ŠTOKA:

„Ne kliči vraga!“

(druga izdaja). Burka s petjem v enem dejanju. (3 moški, 2 ženski). Cena 60 vin.

„Trije tički“

(druga izdaja). Burka v dveh dejanjih. (7 moških, 1 ženska). Cena 70 vin.

„Moč uniforme“

burka s petjem v treh dejanjih, vglasbil H. O. Vogrič. (11 moških, 3 ženske). Cena 80 vin.

„Mutast muzikant“

burka v enem dejanju. (3 moški, 2 ženski). Cena 60 vin.

Vse te knjige kakor tudi tiskana orkestralna partitura s klavirskim izvlečkom za burko „Moč uniforme“ dobivajo se v „Slov. knjigarni (Jos Gorenjec) v Trstu, v vseh knjigarnah po Slovenskem in pri Jaki Štoka v Trstu, ulica Giorgio Galatti št. 18 (N. dom).

Dovoljenje za vprizoritev zgornjih iger daja edino Jaka Štoka, Trst, ulica Galatti 18.

JAKA ŠTOKA.

Vernejsi

Mutast muzikant

búrka v enem dejanju.

Financijski

— TRST —

TISKALA TISKARNA „EDINOST“.

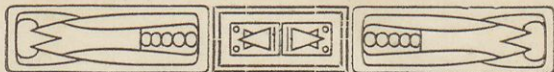
1910.

53500

Prepisovanje vlog je prepovedano.
Dovoljenje za vpriporitev daja edino Jaka Štoka
v Trstu, ulica Galatti št. 18, II.
(Narodni dom.)

030050244

OSEBE:

TOMAŽ LEŠNIK, opekar,

MARA, njegova žena,

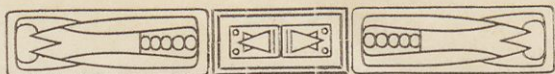
KATRICA, nju služkinja,

PETER OZEBEK, čevljar, nje ljubček,

TONE LISICA, klobučar.

Navadna, čedna soba. Vrata na desno in levo, na sredi uhod. Na desno soba, na levo kuhinja. Sredi sobe bolj na desni miza, trije stoli. Zadej na desni tik stene pokončna omara, na levi mizica, na njej harmonika in pesmarica. Na steni par slik in ogledalo.

Desno in levo od igralca.

I. PRIZOR.

Lešnik in Mara.

Lešnik. (*Sedi pri mizi in čita časnik.*)

Mara. (*Z desne, praznično napravljena, si ogleduje obleko.*) Mož, jaz sem že pripravljena, gani se no!

Leš. Se mi ne ljubi, ostanem doma.

Mara. Kaj? Ali mi nisi objubil da greva?

Leš. Obljubil, objubil —

Mara. Danes, je tvoj rojstni dan, napravila sem ti celò potico.

Leš. Prav maram za tvoje sladkarije.

Mara. Pa Groharju si rekel pri kosilu, da se zvečer gotovo dobimo pri „Društvu“. Svoje besede menda ne boš snedel!

Leš. E, draga moja Mara, če bi jaz imel vse tiste besede, ki so jih ljudje že snedli, mi ne bi bilo treba sploh nič več govoriti in tudi ne jesti.

Mara. No, no, Tomaž!

Lešnik. Tomaž se je premislil, ostane lepo doma; zaigra si na harmoniko, spije

še kozarec vina in spat! To bo najlepša veselica. (*Vzame harmoniko*).

Mara. Ali prosim te, vsi pridejo, midva pa, da bi izostala?

Lešnik. (*Sede*). Če pridejo vsi, potem naju ni treba. (*Nateza harmoniko*).

Mara. Daj, daj Tomaž, pusti harmoniko; boš sviral jutri. (*Mu jo vzame in dene na prejšnje mesto*).

Leš. A, kdo se bo zdaj preoblačil!

Mara. To je v hipu napravljeno: ovratnik, jopa, suknja, pa je. Katrica, Katrica!

II. PRIZOR.

Prejšnja in Katrica.

Katrica. (*Z leve*). Želite gospa?

Mara. Prinesi ovratnik!

Kat. Bel ali rdeč? A... takoj, takoj! (*Gre na desno*).

Leš. Kako si nadležna ti muha muhasta!

Mara. Samo pomisli, kako bo lepo: petje, godba, tombola igra...

Leš. Tarok?

Mara. Ne, ne, „Županova Micika!“

Leš. Županova Micika? — Je ne poznam.

Mara. Saj je že več ko sto let stara!

Leš. Potem je ne grem gledat.

Mara. Boš videl, kako je lepa!

Leš. Če ima že več ko sto let, mora biti res lepa, krasna ženska!

III. PRIZOR.

Prejšnja, Katrica.

Katr. (*Iz desne, prinese ovratnik*). Tu je ovratnik. (*Ga da Mari*).

Mara. In ovratnica? (*Lešniku*). Na ovratnik, deni si ga.

Leš. Kaj hočem? (*Ga vzame in si ga stavi*). Boljše, da se udam, zmagati tako ne morem.

Mara. (*Katrici*). Kaj še čakaš? Ali ne greš po ovratnico?

Kat. Saj res. (*Na desno*).

IV. PRIZOR.

Lešnik in Mara.

Mara. Čakaj, pomagam ti. (*Mu pripenja ovratnik*).

Leš. E, če bi jaz vedel, kdo je iznašel te ovratnike, takoj bi ga šel tožit!

Mara. Zakaj? Saj ti vendar tako lepo pristoja!

Leš. Mara, Mara! Kaj delaš? Zadušila me boš!

Mara. Preširok vrat imaš!

Leš. Ni res, ovratnik je preozek!

Mara. Ovratnik je številka 63.

Leš. Moj vrat pa številka 69! — A jaj! Mara, ne zaduši me! (*Grgra v grlu in tolče z nogama*) Mara! — Ne morem več! — Mara! — Kaj delaš? — Vrat mi počí! — Ne morem več dihati!

Mara. Potrpi — počakaj — zdaj pa je dobro! (*Mu je zapela*).

Lešn. (*Vstane in stegne roko*). Potipaj mi žilo, Mara.

Mara. Čemu?

Leš. Potipaj mi žilo, pravim!

Mara. (*Mu potipa žilo*).

Leš. Bije?

Mara. Kakor kladivo!

Leš. Torej sem še živ.

Mara. (*Pahne njegovo roko od sebe*).
Kaj se šališ!

V. PRIZOR.

Prejšnja, Katrica.

Katrica. (*Z desne, prinese ovratnico*).
Evo ovratnice. (*Jo da Mari*).

Leš. Je nočem!

Mara. Brez ovratnice vendar ne moreš
na veselico, kaj ne Katrica?

Kat. Seveda ne!

Mara. Le poglej, (*mu jo pripenja*) tako
— le — pa tako — ali veš, ti moj ljubi
Tomaž, da si včasih malo — kako bi rekla
— pa tako-le — kako bi že rekla — včasih
si malo — nestrpen, preobčutljiv si.

Leš. Še mravlja si brani življenje, zakaj
si ga ne bi jaz?

Mara. No, no — včasih je treba tudi
kaj potrpeti — tako — (*mu je pripela*) zdaj
pa je vse v redu. Kako lepo ti stoji. Poglej
se v ogledalo.

Leš. Nimam te bolezní, dajmi klobuk.

Mara. Katrica, klobuk!

Kat. (*Vzame klobuk iz omare*).

Leš. Ne, kapo!

Mara. Kapo, Katrica!

Kat. Že prav. (*Išče kapo v omari*).

Leš. (*Se prime za grlo*). Če bi jaz vedel, kdo je iznašel te zanjke...

Katrica. Tu je klobuk in kapa. (*Ju da Mari*).

Mara. Kaj hočeš? Klobuk ali kapo?

Leš. Kapo.

Mara. (*Ga pokrije s kapo*).

Leš. Ne, klobuk!

Mara. (*Mu vzame kapo in ga pokrije s klobukom*).

Leš. Pusti glavo na kapi! — Hočem reči — —

Katrica. Dajte mu oboje, najprej kapo, vrhu kape pa klobuk.

Leš. Jezik za zobmi, Katrica! (*Vzame Mari kapo in jo zažene v kot*).

Mara. Tiho, Katrica! (*Mu dene klobuk na glavo*). Zdaj pojdiva.

Leš. Kave še nisem pil.

Mara. Katrica, brž kavo!

Kat. Ne vem, če je pečena.

Mara. Kaj govoriš, tudi kuhana je, kar precedi jo.

Kat. Belo ali črno?

Leš. Belo — ne, črno!

Mara. Črno, Katrica!

Kat. Dobro, črno. (*Gre na levo*).

VI. PRIZOR.

Lešnik in Mara.

Leš. Ali bi pil belo? Kaj praviš, Mara?

Mara. Črno pij.

Leš. Ne, belo!

Mara. (*K vratom*). Belo kavo, Katrica!

Leš. Ampak, če bi jaz vedel — (*se prime za vrat*) kaj bo pa predstavljala tista tvoja prijateljica? Ali bo pela ali kaj?

Mara. Katera?

Leš. Tista županova Meta?

Mara. A, „Županova Micika“, saj to ni ženska!

Lešnik. Moški še manj. — Ampak ta ovratnik, če bi jaz vedel, kdo je iznašel te komate, —

Mara. Nikar se ne jezi, ljubi moj Tomažek!

Leš. Tomažek gor, Tomažek dol, Tomaž ostanem doma! Ne grem nikamor! (*Sede*).

Mara. Katrica, hitro kavo!

VII. PRIZOR.

Prejšnja in Katrica.

Kat. (*Prinese na plošči kavo, sladkor in kozarec vode*). Kava je pripravljena.

Mara. Postavi jo na mizo. — Ali si pridejala sladkorja?

Kat. Ne. (*Dene kavo na mizo*).

Mara. Še suknjo, Katrica! (*Dene par koščekov sladkorja v kavo in jo pomeša*). Pij kavo, da ne bo mrzla.

Kat. (*Vzame suknjo iz omare*).

Leš. Ali ne veš, da pijem rajši mrzlo kavo? (*Nese kavo k ustom*). Ac, ac! (*Vstane odloži skledico in se kremži*). Krop, lug, ogenj! Ves jezik sem si oparil! Ti nemarna Katrica ti!

Mara. Ti nemarna Katrica ti!

Leš. Kje si kuhala to kavo?

Kat. Pri ognju pač! (*Da Mari suknjo*).

Lešnik. (*Sede jezno*). Zakaj pa kuhaš kavo pri ognju!

Mara. Kaj se boš jezil Tomaž, tu imaš suknjo, obleci jo in greva.

Lešnik. (*Si tiplje jezik*). Uf, kako me peče!

Mara. (*Ga pobožka*). Vstani no! (*Ga prime pod pazduho in vzdiguje*). Katrica, pomagaj!

Kat. (*Ga prime na drugi strani pod pazduho*).

Mara.	}	Opa, opa, opa! (<i>Ga vzdig-</i>
Kat.		

Leš. Da bi jaz vedel, kdo je iznašel
— še zadušil se bom!

Mara. Zdaj še suknjo in bo. (*Ga oblečeta*). Tako — tako — ampak lepa je ta suknja, kajne Katrica?

Kat. Krasna, takih se vidi malo.

Mara. Tako! (*Sta ga oblekli, mu zapenja gumbe. Katrica mu krtači suknjo*). Lepo ti pristoja!

Leš. (*Se potiplje za jezik*). Kako mi je otekel, s tako lopato v ustih ne grem iz hiše! (*Sede*).

Mara. Boš pa držal zaprta usta!

Leš. Bolje, da bi jih držala ti! — Uf, kako me peče!

Mara. (*Ga prime pod pazduho*). Pojdiva, pojdiva!

Leš. Še nekaj mi manjka, pa sam ne vem kaj — Katrica, kaj mi manjka? Povej?

Mara. Kaj mu še manjka, Katrica?

Kat. Palica!

Leš. Palica da, palica!

Mara. Kaj boš s palico, saj je blizu.

Leš. Brez palice ne grem!

Kat. (*Je vzela palico iz kota in jo da Lešniku*). Nate palico.

Mara. Zdaj pa brž, alo! (*Ga vleče*).

Leš. (*Vstane*). Naj bo, pa več ko eno

uro ne ostanem, ker jutri moram odposlati tri vagone opek.

Mara. Seveda ne. Katrica shrani potico v sobo.

Kat. Takoj.

Leš. (*Gre počasi*). Zdi se mi, da mi še nekaj manjka (*Se tiplje za grlo*). Če bi jaz vedel, kdo je iznašel te preklemane... (*Odideta*).

VIII. PRIZOR.

Katrica sama.

Kat. Če ne bi imela gospodinja nove obleke ne bi tako sililla na veselico, ne. — E, nova obleka se rada kaže. (*Vzame kapo in jo ogleduje*). Ko bi bila jaz na njenem mestu, nosila bi tako-le širok klobuk. (*Pokaže*). Kako bi mi lepo stal! Poskusim s kapo. (*Si dene kapo na glavo in se ogleduje v zrcalo*). Kar cela gospa bi bila, kako ne? Imam črne oči, rdeča usta, modern nosek... vse imam, manjka mi samo klobuk. Že v kapi sem tako nobel, kaj pa še le v klobuku? Še pogledala ne bi svojega čevljarčka!

IX. PRIZOR.

Katrica, Lešnik, Mara.

Leš. (*Se drži za grlo*). Komaj diham, če bi jaz vedel — (*Zagleda Katrico v kapi*) kaj se pa ti šemiš?

Mara. Saj ni še pust!

Leš. Katrica, kaj te grabi?

Kat. (*Se odkrije*). Hotela sem se le prepričati, kdo ima večjo glavo, pa vaša je večja.

Leš. Kaj te briga moja glava?

Kat. Nič, nič saj jaz imam svojo. — Kaj ste še pozabili?

Leš. Saj sem rekel, da mi še nekaj manjka. Cigare sem pozabil!

Kat. Čakajte — (*hoče iti po cigare v sobo na desno*).

Leš. Nočem, stoj! Sam grem po nje. (*Na desno*).

Mara. (*Za Lešnikom*). Naglo Tomaž, bova vse zamudila!

X. PRIZOR.

Katrica in Mara.

Mara. Kakšna pokora! (*Se ogleduje v zrcalu*). Katrica, kako mi pristojta ta obleka?

Kat. Imenitno, kakor vlita!

Mara. Rame so previsoke.

Kat. Rame so čisto moderne,

Mara. Ali se ti ne zdi malo presvetla?

Katrica. Zame je še pretemna, zdaj je svetlo v modi.

XI. PRIZOR.

Prejšnji, Lešnik.

Leš. Kar v temi sem jih zgrabil. (*Dve cigari spravi v žep, eno pa v usta; išče po žepih vžigalice*). Kam sem jih dejal? ...

Mara. Kaj ti še manjka?

Leš. Vžigalice! (*Išče*). Kje so?

Kat. Saj morajo biti na mizi! (*Odgrne časnik*). Evo jih! (*Mu prižge cigaro*). Le krepko potegnite, da se bo kar pooblačilo.

Lešnik. Nič kaj ne vleče, uf, kako me peče!

Mara. Zdaj pa naprej! (*Ga prime in gresta*).

Leš. Katrica, če pride kdo notri, zakleni, da ne bo mogel v hišo, če pa ne bo nobenega, reci, da nas ni doma.

Kat. Nič ne skrbite.

Mara. Pojdiva že enkrat!

Lešn. (*Dene goreči del cigare v usta*).

Ac, ac!

Mara. Kaj je spet?

Leš. (*Prha*). Vode, vode! Usta sem si zažgal! (*Pije vodo*).

Mara. Kaj pa delaš?

Leš. Utaknil sem goreči konec v usta, uf, kako mi cvre! Poglej, če imam še usta. (*Odpre usta*).

Mara. Pa še kakšna!

Leš. Kaj pravi pa jezik?

Mara. Jezik ti že dobro miga. (*Ga potegne*). Vendar že enkrat.

Leš. Če bi jaz vedel, kdo je iznašel... Kako me žge! (*Dene roko na usta, odideta*).

XII. PRIZOR.

Katrica sama.

Kat. To vam je čudak! Koliko ceremonij, koliko božkanja! Tisti moj smolast Ozebek je prav tak. Še nikdar me ni peljal na nobeno veselico, da bi vedela igro in poslušala lepo petje. O petje! To je moje največje veselje! Ker jaz sem namreč grozno muzikalična! Če bi bil tisti moj kopitar le količkaj muzikaličen, bi včasih kaj malega

skupaj zapela; tako pa — to pa rečem, če mi pride kdo drugi, ki bo količkaj muzikaličen, takoj pustim Ozebka. (*Gre naglo v kuhinjo*).

XIII. PRIZOR.

Lisica.

Lisica. (*Skozi srednja vrata, ima potno palico in sveženj*). Če tu ne dobim prenočišča, potem bom moral res spati na kaki strehi. Ljudje so pametni, najbrž se bojijo tatov. Hiša ni videti napačna, tudi harmoniko imajo; škoda, da nisem muzikaličen, morda pa bi bil, ali kaj pomaga, ko so me dali za klobučarja. — E, ko bi mi kdo povedal, kje je zakopan moj talent, takoj bi ga šel odkopat! Zdaj je že tri mesece odkar iščem talent — hočem reči delo, pa ga ne morem najti. — Sam ne vem, ali hodijo ljudje brez klobukov ali brez glav. (*Zagleda skledico kave in potico*). Kaj vidim! Kava, potica! Kako bi se to vjemalo! (*Hoče prijeti skledico*). Aj, ne smem! (*Se popraska za uho*). Hm — če ne bi bilo tiste sedme zapovedi, prijel bi jaz to skledico tako le — (*jo prime*) nesel bi jo k ustom, tako-le — ter

— (*izpije, pogleda prazno skledico*) o joj! Kar sama mi je zdrknila. — Kar je, je! Zdaj še košček potice. (*Odreže si kos potice ter si zagati cel kos v usta*).

XIV. PRIZOR.

Lisica in Katrica.

Kat. (*Ne opazi Lisice*). Za muziko bi se jaz najmanj po trikrat na dan postila in po vrhu bi šla še brez večerje spat! — (*Zagledavši Lisico se prestraši*), Tuj človek!? Kaj iščete vi? Kdo ste vi, a?

Lis. (*Ne more spregovoriti, ker ima polna usta, se klanja in mrmra kakor mutci*).

Kat. Govorite!

Lis. (*Se klanja in mrmra*).

Kat. Kaj ste mutast?

Lis. (*Prikima in mrmra*).

Kat. Mutast je, ubogi mladenič! Pa povejte vsaj kaj hočete?

Lis. (*Mrmra in kaže, da ne more govoriti*).

Kat. Kako bi ga vprašala? — Aha, čujte vi, ali znate pisati?

Lis. (*Prikima in mrmra*).

Kat. Dobro! (*Vzame papir in svinčnik*).

iz miznice). Prav radovedna sem, kaj je s tem človekom. Tu imate svinčnik in papir. Zapišite kdo ste in česa želite.

Lis. (*Zapiše*). „Lačen, mutast muzikant, ki ni že tri mesece ničesar zavžil. (*Ji da papir*).

Kat. (*Čita težko in počasi*). „La-la-la-čen, mu-muhast, ne muhast, mu-mutast, mu-muzi-kant, ki-ni-že-tri-me-mesel-me-se-ce ničesar zavžil“.

Lis. (*Prikima*).

Kat. Tri mesece že niste ničesa jedli? Cujte, vi, ta je pa vendar predebela!

Lisica. (*Ji vzame hitro papir, prečrta: „tri mesece“ in zapiše „tri dni“. Ji vrne papir ter kaže, da se je zmotil*).

Kat. A, tako, to pa verujem, tri dni že, pa ne tri mesece! Revež, in še muzikant je po vrhu. Torej vi znate svirati?

Lis. (*Prikima in mrmra*).

Kat. Tudi peti?

Lis. (*Prikima in mrmra*).

Kat. Tudi peti zna, škoda, da je mutast.

Lisica. (*Kaže na potico, katero bi rad jedel*).

Kat. Potico bi rad?

Lis. (*Prikima, sede in potegne krožnik s potico k sebi*).

Kat. E, dragi moj, s potico se ne nasitite, dala vam bom rajše kaj drugega. (*Mu jo vzame in odnese v sobo na desno*).

Lis. (*Gleda žalostno za njo*).

Kat. (*Se vrne takoj*). Prinesem vam rajše malo pečenke, ki je ostala od večerje. Ubogi revček, tako mlad, po že mutast. (*Proti Lisici*). Nikar ne obupajte! Samo da znate peti. (*Odide v kuhinjo na levo*).

XV. PRIZOR.

Lisica sam.

Lis. Zdaj pa že sam ne vem, ali sem res mutast ali ne. Najbolje, da ostanem mutast, saj ne bo težko, posebno ker nisem ženska. Zakaj nisem prišel že prej na to imenitno misel koliko pečenk bi bil že lahko pojedel, ker mutca ima vse rado, posebno v sedanjih slabih časih, ko se vse prepira. Potica je pa izvrstna, škoda, da mi jo je odnesla.

XVI. PRIZOR.

Lisica, Katrica.

Kat. (*Prinese na krožniku pečenko, vilice nož in hleb kruha*). Kje? — Kam bi vam? —

A, kar za menoj v sobo pojdite in povžijte to malenkost, ker če se vrne naš čmernež — (*gre v sobo na desno*).

Lis. (*Veselo za njo*).

Kat. (*Od znotraj*). Tu sedite in okrepčajte se.

XVII. PRIZOR.

Katrica sama.

Kat. Prav zadovoljna sem, da nasitim tega mutastega muzikanta. Prav simpatičen je, škoda, da je mutast. (*Vzame skledico*). Gospodarja je kava tako pekla, pa jo je vendar izpil. (*Odneso ploščo in skledico v kuhinjo*).

XVIII. PRIZOR.

Ozebek vstopi.

Ozeb. (*Veselo skozi srednja vrata, s predpasnikom, prinese par čevljev*). Gospodarja sta šla na veselico in s Katrico bova sama, nemotjeno kramljala. Kako bo prijetno! — Kaj pa dela moja srčkana Katrica? (*Si mane roki, gre na levo k vratom in posluša*). Tu je ni. — Kam je šla? A, tu bo v sobi, Tako jo imam rad, da bi jo ugriznil kakor jabolko, kadar sem najbolj

lačen. (*Gre k vratom na desno in posluša*). Aha, tu je! Katrica, Katrica! Moja zlatkana Katrica! (*Prisluškuje*). Godrnja!... — Katrica, jaz sem, tvoj Ozebek! (*Posluša*). Še bolj godrnja, jezna je.... Katrica, kaj ti je, srček moj? (*Se sliši godrnjanje*). Joj, joj! Kaj mora imeti? Kaj to pomenja? — Čudno, saj vendar pozna moj glas!... Čuj Katrica, kaj ti je? Zakaj godrnjaš? (*Posluša*). Kaj?.. (*Sliši se mrmranje*). Godrnja kakor medved! (*Posluša*). Kako strže! Najbrž jo je gospodinja kregala, pridem rajše pozneje, tačas izročim čevlje Ribniku. (*Odide*).

XIX. PRIZOR.

Lisica sam.

Lisica. (*Vstopi naglo, v eni roki drži prazen krožnik v drugi pa vilice in nož*). Kdo je? — Še pri pečenki in potici nima človek miru. Kdo pa je bil? (*Se ozira po sobi, jezno*). Če ne bi bil jaz tako mirnega značaja, bi se zdaj jako razjezil, če bi le vedel nad kom! Drugače se pa dobro počutim ker pečenko in potico sem slastno pojedel, samo v grlu me suši, preveč paprike je bilo v potici. — Rad bi še vedel, kdo je

to usmiljeno žensko srce? Gospodinja ne more biti, ker je preradodarna, dekla ne bi smela biti tako razkošna, hči pa sploh ne bi imela smisla za pečenko in potico.

XX. PRIZOR.

Lisica in Katrica.

Katr. (*Vstopi, ostane pri vratih, roke dene v bok in se čudi, ko sliši Lisico govoriti*).

Lis. (*Je ne opazi, nadaljuje*). Ali vprašati je ne smem, ker sem mutast. To je pa zopet slabo, če je človek mutast pri takih okoliščinah. Pa naj bo, kar hoče, ta kuharica mi res ugaja, če ne za drugo, zaradi tiste pečenke in —

Kat. (*Vstopi ježno predenj*). Kaj, zaradi pečenke? Čujte vi, če vam ugajam le zavoljo pečenke, potem dajte mi jo nazaj in ni treba, da se vam prav nič ne dopadem, čujete vi!

Lis. (*Se je prestrašil*). Oprostite, ali pečenke vam ne morem več dati nazaj, saj vidite, da je krožnik prazen.

Kat. Ampak vi ste slepar!

Lis. Jaz? Zakaj?

Kat. Vi da, vi! Zakaj niste več mutast?

Lis. Zato, ker — (*naglo*) ker sem se najedel pečenke. — Kadar sem jaz grozno lačen, se mi namreč želodec kar sprime — sapnik se mi zapre, in tako postanem mutast. (*V stran*). Bum!

Kat. A, tako?

Lis. Tako da, zdaj vidite gospodična, da jaz nisem noben slepar.

Kat. (*Za-se*). Gospodična mi je rekel. (*Glasno*). Pa ste bil že kdaj mutast?

Lis. E, kolikokrat že, pa tako močno kakor danes še nikoli. — Ampak vi gospodična —

Kat. (*Veselo*). Zopet gospodična!

Lis. Brez šale, povejte mi gospodična, kaj ste prav za prav vi? Ali ste gospodinja, ali hči?

Kat. Jaz nisem hči, jaz sem hišina!

Lis. Hišina! To je pa res imenitno, za hišine sem bil vedno vnet, ker beseda hišina je najlepša beseda na svetu. Pomislite, kako lepo doni: „gospica hišina!“

Kat. (*Zadovoljna za-se*). Kako lepo zna govoriti, sreča, da ni mutast. (*Glasno*). Čujte vi gospod, kaj ste pa vi prav za prav?

Lis. Jaz? — Jaz sem vse, kar hočete!

Kat. Kaj delate, kaj znate?

Lis. Jaz — jaz znam vse!

Kat. Veste vi, da sem jaz strašansko muzikalična?

Lis. Veste vi, da sem jaz strašansko muzikaličen?

Kat. Ali poznate kak inštrument?

Lis. Vse! (*V stran*). Žejen sem.

Kat. Dobro, mi pa na harmoniko kaj zagodite. (*Vzame harmoniko in mu jo sili*). Tu jo imate!

Lis. (*Se brani*). Ne, gospodična, na harmoniko pa ne maram, ker mi je grozno antipatična.

Kat. Zakaj?

Lis. Ker jo je treba preveč vlačiti!

Kat. Kaj tisto. (*Mu sili harmoniko*). Dajte no! Primate jo!

Lis. Gospodična, pustimo harmoniko pri miru!

Kat. Nekaj mi morate zaigrati.

Lis. Mi ne pade nič v glavo!

Kat. Zaigrajte kar si bodi, morda — čakajte.... Kako reče moj gospodar?

Lis. Žejen sem!

Kat. Ne, šimfanija.

Lis. Šimfanijo bi rada?

Kat. Prav rada. (*Mu daje harmoniko*).
Primate jo no!

Lis. Če že ni drugače! (*Vzame harmoniko, si jo obveže in jo drži narobe*). Ampak ne verujem, da vam bo vgajala moja godba, ker jaz sviram nekam čudno, tako — le — na secesijon.

Kat. Pa še kako mi bo vgajala.

Lis. O sveta Cecilija pomagajmi! Kar bo, bo. Ali šimfanija, ali šikanija. (*Jo nerodno nateza, čujejo se le posamezni glasovi*). Čujte gospodična, ta harmonika pušča, je skoraj mutasta, lačna je!

Kat. Le dobro jo nategnite, bo že dala kaj iz sebe.

Lis. (*Jo komično nateguje*). Nič ne bo, je gluha, gotovo ji je počil kak meh.

Kat. Čudno, sinoči je še tako piskala.

Lis. (*Ji da harmoniko*). Harmonike so včasih grozno trmaste! Ampak suša je, gospodična, žejen sem!

Kat. Čakajte, takoj vam prinesem, v kuhinji je poln škaf. (*Hoče v kuhinjo*).

Lis. Ne, gospodična, jaz bom odkritosrčen: bolan sem bil na vodenici in zdravnik mi je prepovedal —

Kat. Kaj?

Lis. Piti vodo.

Kat. Pa vino?

Lis. To mi je pa priporočal!

Kat. Potem vstrežem.

Lis. Zdravniku kaj ne gospodična?

Kat. Mislim, da tudi vam! (*Odide na levo, odnese skledo in žlico*).

Lis. Ne, ne, le zaradi zdravnika.

XXI. PRIZOR.

Lisica sam.

Lis. To bi bila lepa muzika, če bi jaz moral na harmoniko žagati, ko nisem imel — razun klobuka — še nikoli nobenega instrumenta v rokah. Ampak ta punca se mi zdi malo prismuknjena, pa zaradi mene le naj bo. Glavna stvar je, da bo teklo sladko vince in da bodo kapale okrogle kronice.

XXII. PRIZOR.

Lisica in Katrica.

Kat. (*Prinese steklenico vina in kozarec, sede*). Ker ste mi razodeli svoje zmožnosti, hočem vam tudi jaz razkriti svojo željo. Prosim, sedite. (*Naliva kozarec*).

Lis. (*V stran*). Če imaš dosti denarja, punca, te že vzamem, če ne boš čakala! (*Sede in pokaže na vino*). Kako se peni.

Kat. Ko sem pred kratkim obiskala svojo prijateljico Nežko v Ljubljani, povabila me je v gledališče.

Lis. Oprostite gospodična, ampak ta vaša prijateljica ni gospodična.

Kat. Ne, ne, ona je kuharica.

Lis. Se mi je zdelo. Gospodična, ali smem malo pogledati v kozarec?

Kat. Gotovo gospod, zato sem vam pač nalila!

Lis. (*Dvigne kozarec*). Torej na vaše zdravje! Jaz gasim! (*Izpije*),

Kat. Tudi na vaše gospod muzikant! (*Za-se*). Kaj mi prinaša tega človeka?

Lis. Izvrstna kapljica! Od kod pa je ta balzam gospodična?

Kat. Prav iz moje vasi.

Lis. Iz?

Kat. Iz Vinskega vrha, blizu Ljutomera pri Sv. Miklavžu na Štajerskem.

Lis. Se mi je zdelo; kjer raste dobro vino, rastejo tudi lepe gospodične!

Kat. Ali mislite?

Lis. Tako gotovo kakor je ta kozarec

prazen. — Kako pa vam je ime gospodična, če se ne zamerim?

Kat. Katrica sem.

Lis. Oh, Katrica! To je najlepše ime na svetu. Katrica je najbolj idejalno najbolj muzikalično ime.

Kat. Me veseli.

Kat. In vi kako se kličete?

Lis. Jaz se pa kličem (*s povdarkom*)
Tone Lisica.

Kat. Nič lepo ime.

Lis. Lepo ni pa brihtno je!

Kat. Toraj kakor sem rekla, moja prijateljica me je povabila v gledališče. Da bi videli! Sedeli sva na prvem mestu, najbolj na visokem, strašno je bilo visoko! Pa kako je bilo lepo! Tako so lepo igrali, tako lepo peli, le škoda, da nisem nič razumela.

Lis. Verujem!

Kat. Ampak rečem vam, neznansko lepo je bilo, ker eni so ploskali, drugi pa grozno žvižgali!

Lis. Potem je moralo biti res lepo!

Kat. Saj vam pravim, in vidite, od tistega večera in od kar sem v tej hiši ko moj gospodar igra vsaki večer na ono le harmoniko, sem postala tako muzikalična, da bi šla najrajše peti h kakemu gledališču.

Lis. Jaz tudi.

Kat. Ali res? Kaj pa pojéte vi?

Lis. Jaz? Kadar sem lačen pojedel bi vam deset takih pečenk in potic.

Kat. Ne, ne. Jaz vas vprašam, kaj vi pôjete ali tenor ali bas?

Lis. A tako? Jaz pôjem vse kar hočete: bas, vijolin, bombardon!

Kat. Potem mi morate nekaj zapeti.

Lis. Oprostite gospodična, ali danes nisem nič kaj pri glasu in da bom popolnoma odkrit, *(se odkrije, klobuk položi na mizo)* vam povem, da me v grlo še vedno suši.

Kat. Vam pa nalijem! *(Mu natoči kozarec)*.

Lis. Vino je tudi muzikalično!

Kat. Jaz tega prav za prav ne vem.

Lis. Jaz pa vem, ker sem se že večkrat prepričal. Živijo gospodična hišina! *(Pije)*.

Kat. Živijo! *(Za-se)*. Ta ta, ne pa tisto čevljarsko siromaštvo. Torej, kaj mi zapojete?

Lis. *(Posluša)*. Gospodična Katrica, zdi se mi, da v kuhinji nekaj šumi.

Katrica. *(Posluša)*. O joj, mleko kipi! *(Naglo v kuhinjo)*.

Lis. Le brž, le brž, da se ne prismodi!

XXIII. PRIZOR.

Lisica sam.

Lis. (*Izpije iz kozarca*). Ha-ha-ha, kdo bi si mislil, da bomo danes še zalivali! (*Sinalije*). E, lepa beseda lepo mesto najde! Tej prismuknjeni Katrici še malo na srce kihnem in padale bodo svetle kronce. Hm, ali kako začeti, da bi prišel prej do cvenka... A, že vem, ampak papirja nimam. Tu v miznici bo kaj. (*Odpre predal in vzame iz njega papir, pero in črnilo*). Res je, tudi pero in črnilo! Vse mi gre po sreči! Napišem ji tisto pesmico, ki sem jo vedno pisal svojim prejšnjim ljubicam za god. (*Sede in piše*). „Dična gospodična!“ Tinca vseh Tinc — ne, ta je Katrica, torej (*piše*):

„Katica vseh Katric!

Vaša glava, Vaše oči, Vaš glas,
vse skupaj je najlepši kras!

Ljubim Vas,
tako srčno,
tako gorko,
da šel bi za vas
pod vodo!

(*Govori*). Tako, to je brezdvomno gane in vspehi bo gotov! Naravno, če sem dobil (*šteje na prste*): kavo, potico, pečenko in vino, dobim še kronice! Še kadil bi rad. (*Vzame*

vžigalice iz žepa). Tu notri sem videl zelò rumene cigare. Vžigalice imam, usta imam, še cigara manjka. (*Gre v sobo na desno*).

XXIV. PRIZOR.

Ozebek sam.

Ozebek. (*Skozi srednja vrata*). Čevlje sem oddal, Katrica se je gotovo potolažila in zdaj me morda doleti še kaka kost. Uboga moja Katrica! (*Zagleda klobuk na mizi*). Kaj pa dela ta klobuk tu? Čudno! — (*Ga prime*). Prej ga ni bilo. Tu mora biti gotovo kak možki! (*Zagleda list na mizi, ga vzame*). Kaj pa to? Pisava je še mokra. (*Čita*).

„Dična gospodična! Katrica vseh Katric!
Vaša glava, vaše oči, vaš glas,
vse skupaj je najlepši kras!
Ljubim Vas tako srčno, tako gorko,
da šel bi za Vas pod vodo!“

Če ne bi bila mrzla. — (*Jezno*). A tako?! — Jaz ti pa zapojem: Le pridi v moje pesti, razbijem ti bučo, zdrobim ti kosti! — Ti tat moje sreče! — To je strašno, to je grozno! (*Misli*). Zdaj sem na čistem, zdaj še le vem, zakaj je prej tako godrnjala. Čakaj, ti zvita Katrica! Pa ne Katrica, Katra! Katrina! Katrana! Katrona! In on mora biti

tu notri, klobuk ga izdaja. Kaj naj storim? Že vem. Primem ga tako-le (*vzame klobuk*) zmečkam ga tako-le (*zmečka klobuk*) in treščim ga ob steno, kakor ta njegov klobuk. (*Zažene klobuk ob steno, dene prst na čelo in misli*). — Hm — kaj pa, če bi bil močnejši od mene, in bi me še dobro namazal? Ne, nič ne bo, najbolj pametno je, da se skrijem — ali kam? (*Se ogleduje*). Aha že vem, samo če je prazna. (*Gre v omaro*).

XXV. PRIZOR.

Ozebek v omari, Lisica, pozneje Katrica.

Lis. (*S prižgano cigaro*). Ha-ha-ha! To je cigara! Bolj vleče kakor vsak ciganski konj! Take kube bi bile po mojem mnenju za vojsko veliko boljše, kakor vsi kanoni. Ker če bi moral vsak vojak tako cigaro na muskomando kaditi, noben sovražnik ne bi ga videl, in vojska bi bila vdobljena z velikim dimom brez ene same kaplje krvi! Ha-ha-ha! Ni slabo to vino, (*sprazni steklenico*) le škoda, da ima ta steklenica preplitvo dno in predebelo kožo. (*Izpije iz kozarca*).

Kat. (*Iz leve*). No, kaj mi zapojete?

Lis. Čujte, gospodična Katrica. Zdaj vas bom nekaj vprašal.

Kat. Kaj takega !

Lis. Ali imate kakega ljubčka ?

Kat. Imam enega da, pa —

Lis. Morda ga ne marate, kaj pa je ?

Kat. Čevljar je.

Lis. Čevljar ? Joj, joj ! Taka gospodična pa čevljarja !

Kat. Kaj hočete, če ni drugega.

Lis. Se bo že dobilo kaj boljšega. Sicer pa kdaj je bil še kak čevljar muzikaličen ?

Kat. Saj to je.

Lis. Kako se pa imenuje tisti kopitar ?

Kat. Peter Ozebek.

Lis. Kako ? Ozebek ? Ha-ha-ha ! Grdo ime ima, se vidi, da je budalast.

Kat. Kako to veste ?

Lis. Če bi bil le količkaj pameten bi si bil izbral lepše ime.

Kat. Prav pravite.

Lis. Gospodična Katrica, rečem vam samo to : pustite čevljarja, drugače se še osmolite. Jaz sem muzikolačen, mene vzemite !
(*Ji da list*). Prosim !

Kat. Kaj je to ?

Lis. Čitajte !

Katrica. (*Ko je prečitala se namuzne*).
Ali res ?

Lis. Če je pisano ? ! In sedaj dovolite

— pa kaj bi to vikal — dovoli srček dragi, da te pritisnem na svoje gorko srce! (*Jo hoče objeti*).

Kat. Ali prosim, to ne gre tako naglo.

Lis. E draga moja, odkar imamo telegraf, telefon in balon, gre vse naglo.

Kat. Prej vas bom še nekaj vprašala, a povedati mi morate čisto resnico.

Lis. Čisto, golo resnico ker jaz nikoli ne lažem. Rajši ko bi izustil najmanjšo laž, bi se takoj ugriznil za nos.

Kat. Verujem, povejte mi torej, če ste že imeli kako ljubico.

Lis. (*Začudeno*). Ljubico? — Jaz? — Še sanjal nisem nikoli o nobeni. Ti si prva, jedrce moje. Tu je moja roka! (*Ji da roko*).

Kat. Ali je res?

Lis. Če ti jaz rečem!

Kat. Če mi ti rečeš, potem pa že verujem. Dobro, a za aro mi kaj zapoješ.

Lis. Prav rad, ali brez not mi ne gre.

Kat. (*Dene steklenico in kozarec od zadej na mizico, s katere vzame pesmarico*). Čakaj — tu imaš pesmarico. (*Mu jo da*).

Lis. Kaj, pesmarico? (*Jo vzame, odpre in ogleduje*). Žal mi je Katrica, ali jaz ne poznam rimskih not.

Kat. Škoda! Veš kaj, zapojva kako domačo z glave —

Lis. Ampak katero? (*Odloži cigaro*).

Kat. Dajva — tisto — čakaj: — „Na klopci sva sedela“ *).

Lis. Dajva jo, velja. Držala se bova tako-le! (*Jo objame, z desnico jo prime za roko, z levico jo objame. Pojeta razglašeno*):

Na klopci sva sedela,

si gledala v oči.

Tako si govorila:

„Saj si moj fantič ti!

Ti si zdaj ljubca moja,

za te gori srce.

Čevljar pa naj pobere

kopita in naj gre!

Ozeb. (*Ki je iz omare ves čas pretil Lisici s primerno gestikulacijo zapoje žnjima koncem pesmi močno, s hripavim, debelim glasom*).

Lis. (*Ko so odpeli, pogleda kvišku*). Se mi zdi, da sem čul tuj glas. Ali nisi sama?

Katr. Sama, čisto sama. Gospodarja sta šla na veselico, pred polnočjo gotovo ne prideta nazaj.

Lis. Tako je prav!

Kat. Ampak lepo sva zapela.

Lis. Boš videla, kaj bo še le v gledališču! Zaropotali bodo potresni aplavzi,

*) Ali pa kako drugo primerno.

zagrinjalo bo vstajalo: trikrat, petkrat, devetkrat! Eni bodo žvižgali, drugi piskali, mi dva pa se bova klanjala tako-le. (*Se klanja*). Poskusi. (*Katrica se nerodno klanja; on ji popravlja*). Ne tako — tako Katrica — tako, bolj elastnično, bolj elegantno. (*Ona se še nerodnejše priklanja*). Ne gre še prav mojstersko, še eno vajo bo treba.

Kat. Kako bo krasno, kako bo veselo.

Lis. (*Žalostno*). Veselo, da, ali mene pri vsem tem obhaja neka čudna, klavrna žalost.

Kat. Žalost? Zakaj?

Lis. Nesreča me je srečala, sam ne vem, ali so mi ga ukradli ali sem ga izgubil.

Kat. Kaj?

Lis. Mošnjiček.

Kat. Ali je mogoče?

Lis. Tako, da bi ne bilo.

Kat. Kaj si imel veliko denarja v njem?

Lis. Skoraj da ne vem, ker nisem štel.

Kat. Nikar ne obupaj, dam ti jaz par kronic.

Lis. Veruj Katrica, da jih prav težko vzamem, ali kadar se človek nahaja v takih stiskah.

Kat. Nič, nič, dam ti dve kroni.

Lis. Ljubica draga, če mi že hočeš dati dve, daj mi rajše tri.

Kat. Naj bo, dam ti tri. (*Hoče v kuhinjo*).

Lis. Katrica, narediva štiri.

Kat. Štiri? Ne bo preveč?

Lis. Še premalo bo, saj ti jih vrnem.

Kat. Pa ti jih dam. (*Hoče v kuhinjo*).

Lis. Čuj Katrica, golobica moja, zaokro-
živa število. Veš koliko prstov je na roki?
(*Šteje na prste*). Dva, tri, štiri, pet, šest.
Daj mi ravno šest kron.

Kat. Oho, prstov je pet!

Lis. Seveda na eni roki, na obeh jih
je pa deset.

Kat. To bo res preveč.

Lis. Če bo kaj ostalo, prinesem ti
takoј nazaj.

Kat. Naj bo dam ti pet kron. (*Gre v
kuhinjo*).

XXVI. PRIZOR.

Lisica sam.

Lis. (*Si mane roki*). Saj sem rekel, da
bodo še kronice kapale. Danes je zame res
muzikaličen dan. Ampak tistega bedastega
Ozebka, ki se ženi s to prismojeno Katrico,
bi prav rad poznal. (*Vzame cigaro, hoče kaditi,
pa ne gori*). Ugasnila je. (*Išče vžigalice po
žepih*). Kam sem jih vtaknil? A, že vem, v
sobi sem jih pustil. (*Gre v sobo*).

XXVII. PRIZOR.

Ozebek sam.

Ozeb. (*Stopi iz omare*). Le čakaj, nesramež obrekljivi; kmalu me boš poznal. Jaz ti prižgem cigaro! Boš že okusil čevljarjevo kopito! (*Si zaviha rokave*). Ne bojim se te, če si močnejši od samega leva. (*Sliši prihajati Lešnika in Maro*). Kaj je to? (*Posluša*). Nekdo prihaja. Joj, joj, kaj bo pa zdaj? Ves se tresem! Brž nazaj v omaro! (*Gre hitro v omaro in se zapre*).

XXVIII. PRIZOR.

Lešnik, Mara.

Lešn. (*Prisopiha z odpetim ovratnikom, za njim Mara, nevoljno*). Ko bi jaz vedel kdo je iznašel te pr... uf, kako me peče! Kmalu bi se zadušil! (*Stegne roko proti Mari*) Mara, potipaj mi žilo!

Mar. Pojdi se solit, ti in tvoja žila! (*Ga udari po roki*). Še eno uro bi lahko ostala!

Leš. Kaj? Še eno uro? Če bi ostal samo še pet minut, gotovo bi bil prišel mrtev domov! (*Sede*).

Mar. Ne nori vendar!

Lešn. Daj mi skledico kave, pa ne kuhane!

Mar. Naj ti jo da Katrica. (*Sede*).

Lešn. Ali bi pil vino?

Mar. Jaz pojem še košček potice in popijem skledico čaja, ti pa pij sam kis, če hočeš. Ko je začelo najlepše, sem morala oditi, ti si pravi sitnež!

Lešn. Saj vem, plesala bi rada. Če pa tako želiš, ti kar eno zagodem. Daj sem harmoniko. Samo še prej slečem suknjo in jo obesim v omaro, potem pa polka! (*Sleče suknjo in gre k omari, da bi jo obesil*).

Mar. Jaz ne bom poslušala tvojega škripanja.

Lešn. Ker nisi muzikalična, Katrica je vsa drugačna.

Mar. Ti in Katrica sta dva.

Lešn. (*Odpre omaro*). Tu je pa tretji! (*Se prestraši in odskoči*). Kdo si? A ti si, poglej ga Ozebka? Zakaj si se skril v omaro? — Potepuh!

Ozeb. (*Se strese*). Oprostite, jaz — jaz — jaz sem —

Lešnik. Ali greš iz omare, pokveka čevljarska! (*Ga potegne za uho iz omare*).

Ozbek. (*Prihaja iz omare v velikem strahu*). Jaz — jaz — jaz —

Leš. (*Ga oponaša*). Ti — ti — ti —
Ozbek. On — on — on — (*Kaže v sobo*).

Lešn. Kaj si iskal v omari klač!

Lešn. (*Ga hoče vdariti s palico*).

Mar. (*Mu ustavi roko*). Ne Tomaž, tega ne smeš! Kaj ne vidiš, kako se trese?

Leš. Jaz ga še le stresem, kar treščil bi ga ob zid! — Kje je Katrica?

Mar. Pogledam v sobo! (*Gre v sobo na desno, na vratih sreča Lisico*).

XXIX. PRIZOR.

Prejšnji, Lisica.

Lis. (*Misleč, da je Katrica, objame Maro*). Zlata moja Katrica!

Mar. (*Se grozno prestraši in odskoči*). Ah, tatje!

Lis. Pardon! (*Se klanja mirno*). Dober večer gospoda!

Lešn. Kdo je pa ta?

Mar. Razbojniki!

Lešn. Revolver! Puško!

Lis. (*Obstane in mirno kadi*). Bombe! Granate! Bum!

Mar. {
Leš. } Katrica! Katrica!

XXX. PRIZOR.

Prejšnji, in Katrica.

Kat. (*Prestrašena*). Kaj se godi tukaj?

Lis. Vojska je! Turki gredo!

Leš. (*Proti Katrici*). Kaj delajo ti lumpi v moji hiši, a Katrica?

Ozeb. (*V strahu*). Jaz — jaz —

Leš. Tiho, Ozbek!

Lis. A, to je tisto zebasto ozeblo?

Leš. (*Katrica kaže na Lisico*). Kdo je ta? Katrica, govori!

Lis. Pred vsem povejte mi, kdo ste vi, potem bomo govorili!

Leš. |
Mar. } (*Jezno*). Čujte vi!

Lisica. (*Mirno*). Tako se ne obnašajo ljudje v tuji hiši!

Leš. Kaj mislite vi, kdo sem jaz?

Lis. Povejte no!

Leš. (*Oblastno*). Jaz sem tu gospodar!

Lis. (*Mu daje roko*). Me veseli! Ta gospa je pa gotovo vaša soproga! (*Ponuja Mari roko*). Živijo, Gospa! (*Lešniku*). Lepo ženo imate, vsa čast!

Leš. Kaj?!

Lis. Prav res, lepa je, moj poklon! Prosim, sedita! (*Jima ponudi stola*).

Leš. Kako si prišel v mojo hišo?

Lis. (*Mirno*). Skozi vrata.

Leš. (*Zelo jezen*). Kdo pa si ti, prav za prav?!

Ozeb. Ta je kriv vsega. Jaz sem prišel pozdravit svojo ljubo Katrico, in ta mi jo hoče prevzeti, zato sem se skril v omaro.

Leš. Lep junak! (*Proti Lisici*). Torej, kdo si ti, nesramnež?!

Lis. Jaz sem Katričin brat po polu!

Kat. Kako laže!

Leš. Kaj, brat po polu?

Lis. Čisto pravi, ona je od enega očeta jaz pa od ene matere!

Leš. (*Lisici*). Od kod si?

Lis. Odkoder je vaša Katrica.

Mar. (*Naglo*). Od kod je Katrica?

Lis. Katrica je od — od — od tam od koder je vaše dobro vince!

Leš. Kaj? Tudi moje vino si pil?

Lis. Saj ne pravim, da sem ga pil, ampak trdim le, da je dobro.

Ozeb. Pil ga je pil, sem jaz videl. Pogledajte tam prazno steklenico!

Lis. Tiho Ozebek!

Leš. Ti postopač se upiš piti moje vino z Vinskega vrha, ki je rastlo pri Sv. Miklavžu blizu Ljutomera na Štajerskem.

Potepuh nesramni! Od kod si se priklatil, capin!

Lis. Iz Ljutomerskega vrha blizu Štarskega Miklavža, na Koroškem.

Leš. Kaj blodiš! Kako se pišeš?

Lis. Tone Lisica.

Leš. Zdaj sem te vjel! Ona se pa piše Katrica Pokrivača.

Lis. Saj, vam pravim da sem jaz od ene matere, ona pa od enega očeta.

Kat. Ti slepar kako laže.

Ozeb. Ta je puhla!

Lis. Tiho, Ozbek! Ti si puhel!

Leš. Kaj si pa iskal v sobi? Klatež!

Lis. Kaj sem iskal? — Jaz sem vendar slikar, zato sem šel pogledat, če bi bilo treba preslikati sobo.

Kat. Kaj? — Slikar ste? Torej niste?...

Mar. (*Gre v sobo*).

Ozeb. Laže, laže!

Lis. (*Ozebku*). Tiho! (*Katrici*). Da, da, tudi slikar sem, — jaz sem vse, kar hočeš.

Ozeb. To vam je prava lisica! Katrici bi bil kmalu izpulil pet kron.

Lis. Ni res, ker mi jih ni dala.

Leš. A, tako delaš v najini odsotnosti? Ti neumna goska, ki veruješ vsakemu pritepencu. Takoj se mi poberi iz službe!

Kat. (*S sklenjenima rokama*). Prosim, lepo vas prosim, le iz službe ne!

Mar. (*Je prišla iz sobe s praznim potičnim krožnikom*). Zdaj veš, kaj je delal v sobi. Potico je snedel ta grdoba! (*Pokaže prazen krožnik*).

Leš. Kaj, tudi potico je snedel? Čakaj, pogledam, če ni zmaknil še kaj družega in da ni kaj stikal okoli blagajne. (*Gre v sobo*).

Lis. Blagajne pa ne znam še vrtati. (*Zagleda svoj klobuk na tleh in ga pobere*). Kdo je pa tako zmečkal moj klobuk? To je nesramno!

Mar. Vidiš Katrica, kolikokrat sem te učila in svarila, a vsi moji nauki so bili bob ob steno.

Leš. (*Iz sobe*). Blagajna vendar je še cela.

Lis. (*Lešniku*). Vi ste razžalili mojo čast, tožit vas grem!

Leš. Zdaj mi je pa že zadosti. Poberite se mi iz pred oči! In prva ti Katrica!

Kat. (*Poklekne pred gospodarja*). Gospod gospodar, jaz nisem kriva, nalagal me je ta mrha. Rekel je, da se mu je sprejel želodec od same lakoti in da je mutast muzikant.

Leš. Kdo? Kaj?

Kat. (*Poklekne pred Lešnika*). Zato vas prosim, gospod gospodar, le iz službe me ne zapodite, prosim!

Ozeb. (*Poklekne za Katrico*).

Lis. (*Poklekne za Ozebkom, vsi trije navskriž vzgigovaje roke proti Lešniku*). Prosim, prosim, lepo prosim!

Leš. Iz hiše vsi! Ne pomaga nobena prošnja!

Kat.	}	(<i>Vstanejo in se umaknejo v kot na levo</i>).
Ozeb.		
Lis.		

Kat. Dovolite vsaj, da poberem svoje stvari in dajte mi mojo hranilno knjižico.

Leš. To dobiš jutri.

Lis. Kaj, tudi hranilno knjižico imaš Katrica? Pa mi nisi nič povedala, saj to ti lahko jaz shranim!

Kat. Poberi se lisica prekanjena, ti si vsega kriv, slepar, sleparski!

Lis. Saj jaz sem —

Ozeb. (*Pogumno*). Tiho Lisica!

Kat. (*Ozebku*). In ti ljubi, dragi, dobri, moj Ozebek, saj me ne boš zapustil?

Ozebek. Na zadnje je vendarle dober kopitar. Skoraj da ne vem kaj bi storil — pa naj bo, ker vidim, da te je zavedla ta zvita lisica —

Lis. Jaz sem hotel le —

Ozeb. Tiho Lisica! (*Mu zapreti*). Mi dva bova še govorila le malo počakaj! (*Katricici*). In ker sem tako rahlega srca, naj bo, samo glej, da ne boš več muzikalična.

Kat. Ne boj se, ne bom več!

Ozeb. Torej bodi moja! (*Se objameta*).

Lis. (*Za-se*). Zdaj pa je skrajni čas, da jo popiham. (*Počasi se prikrade do vrat*).

Kat. Ampak tako dobro službo moram zgubiti, zakaj sem bila tako muzikalična! (*Joka v predpasnik*).

Leš. Zdaj si res muzikalična!

Ozeb. Uboga moja Katrica, kako se mi smisli! (*Joka v predpasnik*).

Lis. Škoda, da mi ni dala še tistih pet kronic! (*Joka in si briše solze z jopo*).

Leš. (*Mari*). Vidiš, sem rekel, da ostniva doma, ti si vsega kriva!

Mara. Zdaj jih moram še jaz slišati! (*Joka v robec*).

Leš. (*Pogleduje zdaj Maro zdaj druge tri, ki jokajo*). Kaj hočem? Jokajo vsi — moram jokati še jaz! (*Vsi unisono vzdignejo močan, komičen jok, mej tem se zmuzne Lisica skozi vrata ne da bi ga kdo opazil*).

Začrtano pada

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000512837

Lincoln Jenkins

Genka Colkova

OPAZKA.

Dobro je

Na mizi, pri kateri sedi Lešnik v prvem prizoru, nahaja se načeta potica.

G.g. igralcem se priporoča, da igrajo pričujočo burko v živahnem, hitrem tempu.

Ako občinstvo aplavdira, naj se pokažejo igralci jokaje, v isti pozi.

„Slovanska knjigarna“ Josip Gorenjec

Trst, ulica Caserma št. 16

(blizu kavarna »Commercio«)

priporoča sledeče knjige, katere so vedno v zalogi. A: zaloga ima tudi druge knjige, katere niso tu navedene.

ALEKSANDROV: „Pesmi in romanci“, broš. 3 K 50 stot., elegantna vezava 6 K.

ASKERIC A.: „Zlatorog“, pl. in pap. pr. iz Trste, broš. 1 K 60 st.

— „Mučenik“, pl. in pap. pr. iz naše protireformne, broš. 3 K.

— „Usnje“, vez. 3 K.

— „Epika“, pesnitve, broš. 3 K.

— „Balade“, broš. 3 K.

— „Bilje“, broš. 3 K.

ZOLTA: „Iz naših krajev“, broš. 3 K.

— „Bacek v strahu“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

— „Vilinski“, broš. 3 K.

KRISTAN: „Ljubljana“, broš. 2 K, v platno vez. 3 K 20 stot.

KRAMERČ: Slovar slovensko-nemški K 220. — KRAMERČ: Slovar nemško-slovenski K 220.

Poštna naročila se izvršujejo točno in hitro.

Na zahtevo se poslje glavni cenik knjižne zaloge zastonj in franco.

